

REVISTA LITERARIA : DE GRANOLLERS :

□ □ □ □ □ PUBLICACIÓ MENSUAL □ □ □ □ □

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: DR. ROBERT, 27 : GRANOLLERS

Concurs de poesia

La Redacció de la REVISTA LITERARIA obre un concurs en les planes del periòdic, per a premiar al millor sonet que's presenti en elogi del Treball.

Se concedirà un premi i un accessit. El premi consistirà en publicar el sonet que millor ho mereixi, en primera plana i orlat amb un elegant dibuix alegòric; además donarà dret al autor a rebre la REVISTA dos anys gratuïtament. L'accessit se publicarà aixís mateix en primera plana, empró sens l'orla, tenint dret l'autor a la subscripció d'un any a la REVISTA. Els demés treballs que no obtinguin distinció, serán publicats també en la secció corresponent del periòdic, talment com si fóssin treballs de col·laboració.

Les poesies deuràn estar escrites en lletra ben clara i firmades per l'autor, car el Jurat s'atindrà sols al merit intrínsec de cada sonet, deixant de banda les personalitats. Demés que a tothom ja consta el valor relatiu dels lemes i les pliques que avui encara s'estilen.

El Jurat calificador estarà constituït per tres coneguts escriptors, quins noms no's donaràn a la publicitat fins el dia mateix del veredict.

Totes les composicions hauran d'adreçar-se a la Redacció i Administració de la REVISTA, Dr. Robert. 27-Granollers, abans del dia darrer de maig pròxim.

L'ermità del Remei

Cada setmana, dimarts idissabte, no mancava veure donar un tom per la població, a un home ja vellet, mig corbo, de mira a viva i penetrant, color molt sa i amb la barba llarga i embullada, qui portant penjada al coll per medi d'ample correig una caixeta plena de rosaris i medalles, on s'hi destacava una imatge petiteta de la Verge, anava de porta en porta cridant sempre amb la mateixa veu i especial arrossegall: «Una caritat per a la Mare de Deu del Remei»

Aquest home, conegut de tot el poble, car ja'n feia anys i panys que traginava la mateixa caixa i implorava la caritat dels veïns amb la mateixa tonada, era tingut per persona molt de bé, i fins se li guardava cert respecte a causa de son bell comportament, exemplar conducta i regoneguda humilitat amb tothom, xics i grans, pobres i rics.

Habitava un casalot boi mig enderrocat que'l temps no havia acabat d'enrunar encara, junt a l'ermita de la Verge del Remei. Era aquesta, una petita capella situada al bell cim d'una muntanya veïna, on hi anaven sols de quan en quan el malalts que imploraven els auxilis i la gràcia de Maria Santíssima, i un cop al any hi feien cap manta de gent de la contornada, que'n celebració del dia de l'aplec allí's reunia, mes que per devoció, pera ballar, lluir i fer un dia de gatzara. En aital diada'l bon ermità posava la capella plena de ciris, flors i coloraines; i allí era de veure la satisfacció que mostrava quan els fidels anaven a trobar-lo al banc, junt al altaret, que no hi havia pas medi de que'l desemparés en tot el sant dia, i li deien «Molt bé Maginet; la Mare de Deu fa un goig que enamora; teniu aixó i cuideu-la sempre com fins ara» Ell movia'l cap en senyal d'assentiment i no responia altre, que: «Ella vos ho pagui» quedant altra volta amb la vista fita en aquell bossí de paret amarat de llum, reparant si'ls ciris cremaven bé, els rams se mantenien ben lligats i la Verge lluïa com era degut

*
* *

Ja s'havia passat una setmana que'l vell de la caixeta no feia ses acostumades visites a la població. Un dia, una dòna entrà a casa meva depressa i corrents, tot preguntant si'm podia veure.

¿Que hi ha de nou, Rafela?—vaig dir li jo al reparar son astorament.

— ¡Ai, no ho set!—feu ella.—Me penso que se'ns morirà l'ermità del Remei.

—Aném, dòna; per poca cosa os alarmeu vosaltres els de les masies.

—Que vol que li digui; ens el mirém molt mal. Se li sent un renall fondo i està calent que bull. Fins sembla que no toca.

—Bé, be; ja procuraré ser-hi tan prompte com pugui. A vos qui sou la veïna de més aprop, ja vos diré lo que haveu de fer-li.

I no havien passat pas dugues hores, que amparat del sol per un barret d'ales ben amples i amb el gruxut bastó de gaiato, les empenya muntanya amunt, en direcció cap a l'ermita.

El paisatge que s'ovirava d'allí dalt estant era esplèndid.

Per una banda, se perdia la vista en un mar inméns de pins fins a confondre's al lluny del lluny amb l'horitzó, pareixent-ne les tortuoses ondulacions de les muntanyes, gegantines ones que amenassaven estrellar-se als peus mateix del santuari. Per l'altre costat, s'hi estenia en grandiosa fondalada, magestuós tot el Vallés de cap a cap, inundat de sol i embellit arreu per delicats conreus i magnífiques vernedes. Una joguenivola munió de masies, poblets i viles, salpicaven de puntets blancs a semblança d'un vol de coloms. aquella gemada faixa de verdor matisada de vius colors, i Cardedeu. La Garriga, La Roca, Granollers, Mollat, Sabadell... mostraven encisers son bell estol de cases, pulides com tassetes de plata i rodejades de jolius jardins.

Al arribar al casalot, vareig empenyer una porteta rònega, ratada de per tot-arreu, entrant en un quarto humit, de parets escrostonades i teulada amb uns forats que podia pasar-hi'l cap d'un home. En un recó, damunt d'un jas de palla, hi jeia l'ermità, amb els ulls encesos per la febra i una respiració forta que boi semblava d'agonitzant. Al sentir soroll aixeca'l cap cobert am un mal barretinot de punt de mitja, i al veure qui era'l visitant exclamà plé d'alegria:

—¡Gracies a Deu que ja ha vingut!... No sab pas amb el da-
lé que l'esperava.

—No tingueu por Maginet, que contra vos no hi poden res
les malalties — vareig contestar-li prenent-li'l pols al ensems que
donava una ullada general a aquell pobre que les punyides del
costat no'l deixaven estossegar.

¿Qui, jo?... no'm fa pas por la mort, no, puig que jamai la
soc temuda. Però la mort quan no's te la consciencia tranquila,
quan hi ha un rau-rau, quan s'ha fet una maldat, fa tremolar... i
jo estic condemnat sense remisió. Soc un malvat que...

I la tos i les punyides no'l deixaven acabar de dir.

Al sentir aixó vaig parar sobtadament d'inspeccionar-lo,
i redressant-me plé de curiositat vaig dir-li tan prompte com
hagué cessat l'atac de tos.

—¡Caram! m'haveu alarmat de debó. Descanseu en mi i
vuideu-me'l vostre cor. Moltes voltes alivia mes un petit concell
ó unes quantes bones paraules, que no pas totes les medecines
de cal apotecari. Nosaltres també som en certes ocasions uns
confessors.

—Ja ho sé, senyor doctor, ja ho sé; i per aixó'l canso en
aquest moment. Fa quinze dies que jo no visc, que la tristesa
poc s'aparta del meu damunt, i fins al passar per la capella no
goso, no, a mirar a la Verge cara a cara.—I un panteix llasti-
mós excitava encara més la tos i l'ofec d'aquell pobre febrici-
tant.

—Digueu, home, digueu—li replicava jo amorosament.

El malalt probá d'alsar son desvalgut cos, i assenyalant un
punt de la cambra, continuà:

—¿Repara aquell forat de la paret en el que s'hi veu un fupi-
net tapat amb una rajola? Doncs allí hi havia tot el cabal de la
bona Verge que jo l'altre dia vareig malmetre traidorament. La
gola'm va tentar, mentres que...—I com si fos una criatura, un
plor incessant brollava penosament d'aquell vellet desconsolat.

— ¡Bah, si que sou criminal!...¿I no es res mes que aixó?—
vaig contestar-li esclafint en una gran rialla, mentres li donava
copets d'afecte damunt l'espatlla.—¡Si aixó no es res!

Aixecá'l cap d'una revolada, i guaitant-me esfereït, proferí:
—¿Encara li sembla poc. trist de mi? ¡Es que mai per mai l'havia feta semblant cosa! La pobre Verge no te cap ciri al altar ni jo rosaris per a vendre. ¡He sigut un lladre, senyor metge, he sigut un lladre!

Aitals paraules dites amb un accent tal de sinceritat i d'arrepentiment, m'arribaren al cor. Vaig guaitar-me'l emocionat preguntant-li per fi:

—Bé ¿a quant puja aquesta cantitat?

—Quatre pessetes i cèntims—barbotejà amb veu confosa'l guardià del santuari.

—Doncs, va a, hi haureu guanyat. ¡Guaiteu!...—I dirigint-me totseguit envers el forat aquell de la paret, ell veié com posava dins del tupinet una moneda de cinc pessetes

Al passar aleshores per davant d'un portell ó espitllera que'l temps havia obert arreballant les pedres, se'm presentà a la vista, altra volta, tot el Vallés. Jo contemplava cavilós aquells estenalls de cases de Sabadell, Granollers, Sant Feliu i altres poblacions cobertes en aquella hora per la calitxa pensant verament acongoixat: «¡Quants se passejen per aquets carrers ben ufans i satisfets gaudint d'un capital que prou saben ells com l'han fet, i no obstant se vanten arreu de tenir una consciencia neta, dient-se homes honrats! Si tot el mon pensés i sentís com aquest sant home ¡que bé que s'hi estaria!» I anant a donar comiat i bon ànimo al malalt, vareig eixir del quarto fortament preocupat, sens reparar amb els esforços del pobre ermità, qui desafiant valent la tos i el pesat panteix, no parava de donar-me grans merces.

* * *

A ben segur que no havia pas arribat a casa, quan en Maginet ja havia donat l'ánima a Deu.

Poc âns de finir diu que assegut damunt del jas de palla i fent com qui conta una certa cantitat, deia mig embarbosat però amb tò d'una alegria que talment el revifava:

—Demá a primera hora eixiré a comprar un parell de ciris i el gerro que hi manca als peus de la Verge. Gracies a Deu que ara ja podré tornar-me-la a mirar sense recança.

I asseguren que ja feia una bona estona que era mort, que encara en sos llavis s'hi dibuixava una rialleta de tranquila, de inefable satisfacció.

HERMENEGILD CARRERA I MIRÓ.

L'ISMAEL ALSINA, President de la
« Joventut d'artistes de Catalunya » que fa
poc tenia oberta una exposició de quadres
a les « Galeries Laietanes » de Barcelona

La Confessió

Novel·leta per J. Vidal i Jumbert

Jutge i finent sense volguer enlairaren sa mirada cap al Sant Cristó. Però'l finent pegà pipada, i una bocada de fum li tapà al redemptor del mon, i forfollant distret amb l'altra ma dringà la espasa, com si son instint d'home d'armes volgués donar a entendre que a la terra sols aquelles n'eren les úniques que la administraven la justícia. El jutge al dirigir-hi la vista, li'n privà de contemplar-se'l el sol desllumbrat que desmandat allí s'entrava, i tombà'l cap envers el carrer, com si als homes esguardadors de la llei, de regnar viva claror, els fos impossible el miràrse-la cara a cara la veritat eterna. Dé pensar-hi, no hauria sabut dir de si realment era'l raig de sol lo que li havia de fer tornar la mirada, o la imatge aquella polsosa, mig abandonada en aquell pany de paret i que no obstant i aixó s'imposava aleshores a n'els tres, prou se vèia amb la impressió apunyagant pintada al seu rostre.

El jutge, per acabar sens dubte amb aquella escena, se dirigí cap a la sala del costat, on hi descansava la Teresina. Sa esposa compreguent, s'adelantà, entreobrí les portes, les ajustà desseguida amb cuidado, i vessant carinyo el seu tó, i sa mirada, li digué:

— No hi entris encare. Déixala reposar un poc més.

El finent per la fumarola de la sala s'adonà de que fumava davant de senyores, i dissimuladament, surtí fins al corredor llensant hi el cap del cigarret. Se passà per la llustrosa calva el mocador, i tornà a entrar tot recargolant-se sa ben perfilada perilla.

Quedaren muts. Un silenci aplanant, interromput sols pel taconejar del agutzil passejant-se pel passadís, i per la fressa de les botes del finent grinyolant amb l'orgull propi de haver-ne sigut estrenades de fresc.

El jutge, un senyor linfàtic, alt, ros s'apoià amb la tarima que li servia pera presidir els actes del Tribunal, i de sa mirada vaga no's podí deduir si sa pensa n'estava endinzada en l'

assumpto del crim o si inconscientment anava reseguint la fatxada de la cases, que allà a l'altre banda de la plassa, se deixaven veure. Sa esposa, prima, alfeta, bastant escaiguda, tota nervis. se recalrava amb nn dels porticons del balcó, i mirava, i no veia: sa pensa l'absorvia. El finent forfollant amb la espasa, tant aviat s'apoiava amb la mateixa tarima del jutge, com amb les mans a les butxaques deis pantalons se redresava amb la presumpció dels bons mossos; i n'era encara a pesar de la calua, del bigoti i perilla platejats i de la cara colorada. Al passar l'agu-sil pel davant del portal del corredor passejant-se amunt i avall, amb la poca llum que hi arribava i amb to encarcerat i metòdic de sos passos, tenia quelcom d'aspectre. I'l sol batent de ple aquella balconada, com nin ajossat s'entretenia'n fer brillar la cadena d'or del rellotge del jutge i la mare perla d'un riquíssim anell, enorgullida de servir com a exceptre á un dels dits prims, ossuts, de la jutgesa

Cap al tart

Era una tarde d'estiu,
un cap al tart de l'Agost.

La mar besava'l sorral
ab llassament cadenciós
y espléndit radiant de llum
anava a la posta'l sol,
llensant sobre dels vells pins
tota sa polsina d'or.

Dreta al mitg d'un finestral,
per fondo l'espay blavós,
restáves ab tanta llum
una espléndida visió.

Los teus brassos tornejats,
daurats per la llum del sol,

vaig subjectar dolçament
y sens dirte ni un sol mot.

Sobtada y ab viu neguit
voltares ton caparró...
y al creuar nostres esguart
somriguerem ab amor,
y sens esma y com d'instints,
se topáren plens de foch
nostres llabis febrosenchs
esclatant un dolç petó.

Era una tarde d'estiu,
un cap al tart de l'Agost.

JOSEPI ALEMANY Y BORRÁS

Justa expiació

Enric, boig d'amor per la Matilde repara per fi amb un viu adoloriment que, la seva aimada estima a n'en Norbert. Una nit després de veures despreciat per ella agafa una escopeta de dos canons carregats amb bala, surt de casa seva i salta a l'horta on la Matilde parla amorosament amb en Norbert i, entre el gotejar de la font i el murmuri de les fulles del arbres que el ventijol fa more, se sent un tiro, un gemec, i cau un home mort.

Ningú sab res del crim. Hi ha recels de que l'infortunat Norbert ha mort a les mans d'un enemic seu, i l'infeliç va a presiri; en tant l'Enric recopera l'amor de la Matilde i s'hi casa.

Matilde aima a l'Enric, veient-se la felicitat de l'assesí del tot complerta. La seva dona el vol a ell i al seu fillet de sis anys,—es una jogineta—. ¿Remordiments? ¿per qué? Ell només feu que defensar l'amor que li prenien. ¿Que un altre ho paga? La culpa es de la jutícia.

Un dia tots dos se pregunten ¿On és el nen? La mare assegura que's dintre la casa.

Busquen en vá per tot arreu.—¡Joanet! ¡Joanet!... Al darrera la casa hi ha una barraca on en altre temps hi possaven els mals endreços, i que feia anys que ningú havia obert no reparant que la seva porta acabava de caure per la força del temps. L'Enric guardava encara en aquella barraca l'arma que li servi per a a realitzar el crim i de la que sols havia descarregat un dels dos canons, ¿Per què està oberta la porta?

Enric entra a dins i cau sense sentits.

En Joanet s'havia mort jogan amb l'escopeta, El seu cós jeia estirat i immòbil. ¿Remordiments? ¿per què? Dons ja ha arribat el castic; el dia de la expiació.

MIQUEL JOSEPH I MAYOL

Les cinc de matinada

¡Hora fatídica! Es l'hora qu's diuen les vritats a soles amb la consciència. L'hora en qu'es confessen les debilitats els vicis i fins els crims mateixos.

¡L'hora en que es trova l'home a soles amb les dos sublimes immensitats: la veu de la consciència i el cel estrellat! ¡L'hora en que es despulla l'ànima amb tota sinceritat...

¿Qui no's recorda d'haber creuat en aquesta hora els carrers deserts, resonant les pedres als nostres passos, amb el cel fulginos allà dalt, tacat d'

estrelles de mil colors que parpadeixant sembla conviden a pujar a sor misterios hostatje...

Solsament romp el silenci imponent del carrer el trontolleix d'un cotxe de lloguer . . . serà un viciós que torna del Casino carademacrat amb mirar de micida abatut, o be d'assesi, fulgarant-li els ulls darrera els vidres entelats del cotxe . . . o be tal vegada serà un vell vert i libidinos i una d'aquestes verges boixes . . . o be una d'aquestes solteretes en apariència decentes qu'ens causen admiració i respecte en les reunions, i devegades tenen un nòvio formal per casarse...

En aquesta hora baix l'inmensitat sublim del cel estrellat se sent un hom mes sincer, més capàs de confesar tots els seus vicis i defectectes ses maldats, ses perverses inclinacions; tot el nostre enllotament de baixes fonts morals.

¡Al del qui en aquesta hora s'enganya a ell mateix!

¡¡Desdixat d'ell!! Transcorrent el dia s'ha fet la comèdia en les tertulies, salons i fins a casa mateix devant de la mare, per que ens dongui diners; devant de la germana, per demostrarli ser un perfecte i galant jove; devant de la nòvia, per jurar-li amor etern; devant, de la meretriu per satisfer-li tots els seus capritxos; devant del amic lleal, per correspondrer-li amb amistat perfecta, ser bo, caballer...

JOSEP CARENÇÀ

(Seguirá)

Un ramet de flors boscanes

Al Dr. D. Hermenegild Carrera i Miró

Inspirat en un que n'hi ha al rebedor de casa seva

*Me plaus molt dolçament, flor encisera
perque'ts posada aquí per un amor.
Prou diu el ser com ets d'un sol color
que's pot tenir en tu, fè verdadera.*

*Per ferte sê una nota placentera
f'anaren a collir entre l'espor
del cim, porque tinguessis la xardor,
el foc, de tot un poble que prospera.*

*I aquí, cuidante mans ben catalanes,
que't tenen en un trono de cristall
i't fan du quatre barres ben ufanes,
reflectes, tal com fas en el mirall,
en cada cor que't veu, les passions sanes
d'un poble que vol vence amb el treball.*

MANUEL BASSA ARMENGOL

BALMES

— I —

Nasqué a Vich l'any 1810, de família humil i necessitada. Cursà'n le Seminari tres cursos de llatí, dos de retòrica, tres de filosofia i un de preliminars de teologia. Contava 16 anys quan va ser enviat a l'Universitat de Cervera. Esdevingué malalt als dos de residir-hi: fou el toc d'atenció de la tossuda malaltia que el comensava a tantejar per si li convenia de víctima. Restablert, torna a Cervera, i segons dita dels condeixeples, passà quatre anys estudiant-hi la font on van a beure'ls cultivadors de la filosofia escolàstica, la *Summa* de Sant Tomàs amb els seus comentaristes. En aquesta temporada recollí els materials per a l'obra que temps a vindre escriuria amb el nom de *Filosofia fundamental*.

D'estudiant, no donà mostra de precocitat; tenia exel·lent memòria, re-sabi de família; era un minyó que li plaia la solitud, amb certa ombra de tristor, progresant paulatinament, amb seguretat, amb fermeça, mirant-se les coses desde tots els caïres i no parant mai de profundisar-les. Se tanca-va en una habitació, ajustava els porticons, el cap entre les mans, o tapat en la capota, i aixís anava disposant la bastida, assegurant de ma de mes-re els fonaments del soberb edifici. Era la xarramenta de sos condeixeples, i en Coronas, professor de la Universitat i humanista ben conegut, son-rient i joïós del estudiant vigatà, els deia:—Deixeulo fer...— I en aquell sonríis i complacència del professor s'hi endevinava l'alt concepte amb que tenia a l'estudiant de Vich.

Després de set anys d'estada en la Universitat i d'haver rebut la llicenciatura de teologia's quedà reclòs a casa seva. No era capellà encare i prengué part en unes oposicions de canongia. No obtingué el càrrec, però logrà estendre la bona anomenada del seu talent i mostrà la solidesa i l'amplitut de sos estudis.

Una vegada ordenat, el bisbe li preguntà:

—I tu que desitjas?

—Una parròquia, senyor bisbe— respongué Balmes.

—Entòrnaten a l'Universitat, i continua l'estudi.

Sa nova estada a Cervera va ser quelcom més que d'estudiant: dona també conferènciss i supleix a professors.

Se doctorà, i com lluités per obtindre'l premi que la Universitat regala-va cada any al mellor de sos alumnes, va obtindre'l, i amb el seu triomf confirmava quan podia esperarsen. L'any 35 era la data i Espanya bullia; dos bandos se la disputaven, mellor dit, dos idees: la carlista i la lliberal. Com

era de consuetut, Balmes al doctorarse devia fer l'elogi del monarca, aleshores la regenta Cristina, pero procurà fugir d'estudi i no ferir la susceptibilitat ni de cristinos ni de carlins. Hi tenia d'anar amb peus de plom, perque fonamentat o per malavolença sa família havi asigut titllada de simpatisar un xic amb el lliberalisme i dat el sentir, pensar i obrar de l'epoca. podia'l jove filosof rebren una mala asturgancia.

Per uns, Balmes ja's decantava vers els carlins, suposició que sembla confirmar-ho ses lluites polittiques, si be d'alguns de sos escrits se'n despreguï lo contrari. En les polèmiques sostingudes més tart amb el periòdic *El Español*, dirigit per l'Andreu Borrego i ahont hi escribien en Rios Rosas, Donós Cortés, González Bravo y altre gent d'upa, seli retreia que la canongia de la catedral de Vich no l'havia obtinguda *porque era negro*. En la *Vindicación personal* publicat en *El Pensamiento de la Nación* refuta concís i enèrgicament aital suposició.

J. VIDAL I JUMBERT

CRÓNICA

§ Encare que es un xic tart per a parlar de la Quaresma, no podem estarnos de nomenar la tasca que' n ella ha vingut desarrollant l'«Orfeo Granollerí», amb ses esplèndides veïllades i sobretot amb la magnífica exposició d'arr organitzada per aquesta benemèrita entitat.

§ Ha aparegut un nou periòdic a Granollers. La *Revista Vallesana* a quina desijtem una llarga y acertada vida.

Llàstima que s'aigi de ser poliglota per a llegirla tota.

La «Joventut Alhambrina»

§ Es verdaderament notable l'obra que ha vingut desarrollant aquesta agrupació artística durant la passada temporada de Quaresma, siguent ben digne de nostra justia, si bé humil lloança, son mestre director, en Marià Bataller junt amb la cooperació del director artístic, en Vicenç Boix, qui'ns han demostrat que l'art acompanyat de bona voluntat en inculcar-lo, és al alcans de totes les fortunes intelctuals.

El tenor Josp Pineda ha fet gala de les seves valioses qualitats per l'escena lírica, com també el bariton Clement Fernández, l'infatigable *arlequí* de l'escena granollerina. El baix, Antón Brugués, cantá degudement les seves partitures.

Les Sres. Darnier, Llonchs i Chomón, ens agradaren força, com tamvé el chor d'homes que cantave admirablement.

En conjunt, l'ultima temporada de la «Joventut Alhambrina» ens recordà que ja ella havia assolit una glòria en el drama que no es menys notable del que's la sarçuela.

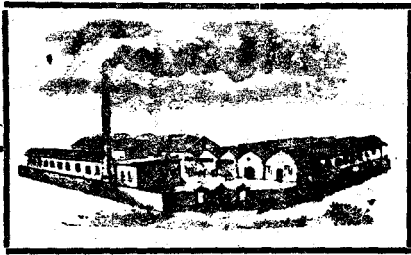
Com a prova d'agraïment, a n'el trevall indiscutible d'en Bataller, l'agrupació l'hi hafet ofrena d'una artística figura d'art.

§ Diumenge dia 25 del corrent Abril, és representarà en el teatre del «Centre Catòlic» el drama amb un acte original de nostre amic En Jaume Serra i Dacs; «*Entre minaires*»

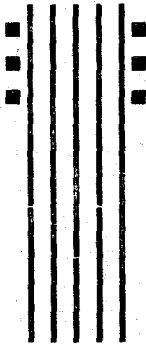
§ A Igualada en poc temps s'ha donat la tercera representació del drama amb tres actes, del nostre amic i volgut coloborador, en J. Vidal Jumbert; «*Lo llas etern,*» obra que ha seguit la majoria de teatres de nostra terra.

§ Casino de Granollers:— Aquesta societat a organitzat una sèrie de funcions, per a l'esplai dels seus socis. Ja van dugues les representacions donades, és d'esmentar l'última que anave a càrrec de la conpanyia Torres-Castillo.

Imp Josep : Telefon 101 : Granollers

OLIS I SABONS
BARANGE

GRANOLLERS
BARCELONA || :: GIRONA ::

BANC DE GRANOLLERS

CAPITAL: 2.000,000 DE PESSETES

DIRECCIÓ TELEGRÀFICA: BANCO

Comptes corrents en moneda nacional i estrangera : Descumpte, cobro i negociació de lletres sobre totes les places d'Espanya i de l'estranger : Prèstams sobre valors
Obertura de comptes de crèdit amb garantia de valors de cotització corrent : Compra-
venda en les Borses d'Espanya de tota classe de fons públics i valors industrials.

Negociació, cobro i descumpte de cupons i títols amortitzats

Admissió de dipòsit en valors

Canvi de monedes

DONEM TOTA CLASSE DE FACILITATS PER A LA COMPRA-VENDA DE MERCANCIES

Carrer Clavé, 34 :: GRANOLLERS :: Telèfon núm. 50